

HỒI 2

Biệt Tích Giang Hồ Nước Cạn Bình Khô Lời Chàng Nói
Ẩn Thân Chùa Cổ Cối Không Đã Diệt Sặc Khó Lưu

M

ạo Hoàn Liên chỉ thấy đó là một thiếu nữ che mặt, đôi mắt của nàng ta sáng ngời tựa như sánh sao, nàng thiếu nữ thấy hai người Phó, Mạo đuổi theo thì mỉm cười nói: “Đường ai nấy đi!” rồi chạy vào con đường núi khác.

Giọng nói của thiếu nữ ấy rất quen thuộc, Mạo Hoàn Liên đang định đuổi theo xem thử là ai, Phó Thanh Chủ đã kéo nàng: “Đừng đuổi theo, đó chính là Dịch Lan Châu, chắc chắn nàng ta có việc khác, không muốn đi cùng với chúng ta”. Mạo Hoàn Liên thầm nhủ: “Sao nàng ta lại có hành vi bí hiểm đến thế?”.

Hai người Phó, Mạo triển khai kinh công tuyệt đỉnh, chỉ trong khoảnh khắc đã rời khỏi chùa. Tuy đêm tối như mực nhưng năm tòa tháp đồng xung quanh chùa Thanh Lương, mỗi tòa cao ba mươi tầng, bên ngoài mỗi tầng đều có mười tám ngọn đèn lưu li chiếu sáng cả một vùng, Cẩm Vệ Quân tuần tra như mắc cửi, rõ ràng canh phòng rất cẩn mật. Trước tòa tháp chính ở giữa lại có bày một đội cung tiễn thủ, trên cung đều đã lắp tên, không khí rất căng thẳng. Hai người Phó, Mạo nấp sau tòa tháp, đang nghĩ cách lên vào thì chợt nghe một trận cuồng phong thổi dậy, cát chạy đá bay, trong khoảng sát na này, ba ngọn đèn lưu li ở tầng thứ ba của tháp phía bên trái tắt ngấm! Trong đêm tối hình như có một bóng người phóng vọt lên không trung, bọn Cẩm Vệ Quân kêu hoảng, phóng tên vun vút lên trời. Đang lúc hỗn loạn lại có một trận gió quét qua, ba ngọn đèn lưu li ở tầng thứ ba tháp chính lại tắt hẳn. Phó Thanh Chủ vỗ Mạo Hoàn Liên, quát: “Lên mau!” hai người nhân lúc hỗn loạn đã phóng vọt lên đến tầng thứ nhất của tháp chính, thế rồi cả hai lại điểm mũi chân vượt qua tầng thứ hai đến tầng thứ ba. Khi đến tầng thứ ba, cả hai người nấp vào tháp. Phó Thanh Chủ khẽ nói với Mạo Hoàn Liên: “Đêm nay có cao thủ võ lâm, chắc người ấy đã dùng ám khí đánh tắt đèn lưu li!” bọn Cẩm Vệ Quân ở bên ngoài hò hét một hồi, chẳng thấy người thì nghi rằng đó chỉ là chim ăn đêm nào đó vô tình bay ngang qua, bọn chúng chỉ đành đốt đuốc canh phòng chứ không điều tra nữa.

Các tầng trong tòa tháp chính rất rộng, ngoài trừ canh đại sảnh ở giữa còn có mấy căn phòng nữa. Hai người Phó, Mạo vừa khách vào trong thì dùng ám khí dập tắt mấy ngọn đèn trong đại sảnh. Một hồi sau có hai người cầm đèn lồng

bước ra, chép miệng nói: “Sao đêm nay gió lớn đến thế, đèn lưu li bên ngoài bị dập tắt, cả đèn bên trong cũng tắt, thật là quái lạ!” hai người Phó, Mạo không dám chậm trễ, phóng vọt người lên, lướt tới trước mặt hai người vung chỉ điểm tới, cả hai người chưa kịp kêu lên thì bị điểm trúng á huyết, kéo ra ngoài, nhờ ánh sáng của đèn lưu li từ tầng thứ tư, cả hai người Phó Mạo suýt nữa kêu ra tiếng!

Hai người này chẳng phải Cẩm Vệ Quân, cũng chẳng phải người bình thường, từ vẻ ăn mặc có thể thấy rõ ràng đó là hai thái giám. Phó Thanh Chủ còn chưa tin, đưa tay bóp xuống phía dưới, nói: “Đúng rồi!” Mạo Hoàn Liên e thẹn quay đầu đi. Phó Thanh Chủ chợt nhớ nàng chỉ là một thiếu nữ, ông ta cũng thấy ái ngại. Thế rồi Phó Thanh Chủ giải huyết cho hai người, kéo một người tới gần khẽ nói: “Các người nói mau, có thể phải Hoàng Thượng đã đến không? Ở tầng nào? Nếu không nói ta sẽ đẩy xuống!”.

Tòa tháp này cao lớn sừng sững, cả hai tên thái giám bất đồ rung lắc bầy, đáp ứng: “Hoàng Thượng ở tầng thứ sáu”. Phó Thanh Chủ đẩy bọn chúng vào bên trong, cùng Mạo Hoàn Liên phóng người lên vượt qua hai tầng thứ tư và thứ năm, đến bên ngoài tháp thứ sáu, cả hai len lén nhìn vào trong, quả nhiên có mấy tên thái giám đang ngủ gật, trong phòng có một cái giường lớn phủ trướng màu vàng. Hai người Mạo, Phó thâm nhủ, người ngủ bên trong chắc chắn là Hoàng Đế. Cả hai phóng vọt vào bên trong, bọn thái giám kêu hoảng, Mạo Hoàn Liên kéo tấm trướng thò tay chụp vào bên trong. Nào ngờ người trong trướng bật người dậy, một cây trủy thủ sáng ngời đâm vào ngực Mạo Hoàn Liên. Mạo Hoàn Liên nhanh chóng chụp vào cổ tay của người ấy, cây trủy thủ chỉ còn cách ngực nàng nửa tấc.

Võ công của người này chẳng phải hạng tầm thường, y trầm cổ tay xuống, tuy cây trủy thủ rút xuống đất nhưng cổ tay đã thoát ra, chưởng phải đánh ra một chiêu Ngân Hồng Tật Diệp hất lên khủy tay phải của Mạo Hoàn Liên, Mạo Hoàn Liên dùng chưởng gạt qua thì bị chấn động thối lui mấy bước. Người ấy quát lớn một tiếng phóng vọt ra, không ngờ Phó Thanh Chủ đã lướt thẳng tới, tát cho y hai bạt tai, người ấy đang định trả đòn thì đã bị ông ta chụp trúng cổ tay bóp mạnh một cái, toàn thân mềm nhũn chẳng thể nào cự quậy được nữa. Người ấy quát: “Các người dám lớn gan phạm thượng?” Mạo Hoàn Liên thấy người này mặc long bào, thâm nhủ sao Hoàng Đế lại có võ công giỏi như thế. Phó Thanh Chủ cười rằng: “Người còn giả vờ?” ông ta quay sang Mạo Hoàn Liên nói: “Kẻ này không phải Hoàng Đế!” té ra khi Khang Hy Hoàng Đế nối ngôi cũng chỉ có tám tuổi, giờ đây là một thiếu niên hơn hai mươi tuổi, mà người trong trướng lại là một hán tử tuổi trên ba mươi.

Thế rồi Phó Thanh Chủ cầm kiếm uy hiếp bọn thái giám chỉ chỗ của Hoàng Đế, bọn thái giám trẻ liếc nhìn một thái giám già, Phó Thanh Chủ vỗ nhẹ lên người y, thái giám ấy đau đến tận gan phổi, vội vàng nói: “Tôi nói, tôi nói!”.

Thái giám già này chính là một trong những nội thị bên cạnh Hoàng Đế, y nói: “Hoàng Đế không có ở đây, tuy ngài ở tầng một, nhưng dưới đáy tháp có một đường hầm dẫn tới thiền phòng của hòa thượng giám tự chùa Thanh Lương, ngài đi thăm hòa thượng từ đường hầm ấy”. Phó Thanh Chủ chỉ người lúc nãy hỏi: “Y là ai?” thái giám già nói: “Là ba đồ lỗ trong cung”. (Ba đồ lỗ có nghĩa là dũng sĩ, tước quan của triều đình nhà Thanh”.

Phó Thanh Chủ nghĩ ngợi rồi nói: “Nếu các người muốn sống phải làm theo lời ta”. Thái giám già vội vàng gật đầu, tên ba đồ lỗ ấy tuy cứng đầu nhưng đã bị Phó Thanh Chủ chế phục, nên cũng chỉ đành chấp nhận.

Phó Thanh Chủ tiện tay lột áo một tên thái giám rồi bảo Mạo Hoàn Liên mặc vào. Cử chỉ và lời nói của thái giám vốn là giống phụ nữ, Mạo Hoàn Liên cải trang là hợp nhất. Phó Thanh Chủ nói: “Người dắt ta đến đường hầm, nếu có người hỏi, người cứ bảo ta là thái y của Hoàng Thượng”. Nói xong thì điểm huyết bọn tiểu thái giám trong phòng. Làm xong mọi chuyện, Phó Thanh Chủ kẹp ba đồ lỗ, Mạo Hoàn Liên khống chế thái giám già rồi nói: “Đi!” Thái giám già không lên tiếng, đưa tay ấn vào vách tường, một cánh cửa ngầm lộ ra, bên dưới có một cái cầu thang cao đến hàng trăm bậc dẫn xuống cửa đường hầm.

Trong đường hầm được canh giữ rất nghiêm ngặt, cứ mỗi hơn mười bước thì có một võ sĩ đứng canh. Thái giám già ấy có lẽ đã từng theo Hoàng Đế ra vào đường hầm nên bọn võ sĩ chẳng hề nghi ngờ, cũng chẳng thém hỏi, cứ để cho bọn họ tiến thẳng tới. Không lâu sau thì đến đoạn cuối của đường hầm. Phó Thanh Chủ và Mạo Hoàn Liên đứng lại ở lối ra, bên trên có tiếng người vọng xuống địa đạo, tuy nghe không rõ nhưng có thể nhận ra đó là giọng nói của Du Long Kiếm Sở Chiêu Nam. Hai người Phó, Mạo thất kinh, không ngờ gã này vẫn còn sống!

Người bên trên tựa như càng nói tiếng càng lớn, hai người Phó, Mạo chỉ nghe một thiếu niên quát hỏi đầy uy nghiêm: “Ngô Tam Quế dám làm thế?” Sở Chiêu Nam run rẩy đáp: “Nô tài không dám nói dối”. Y nói xong thì bên trên im lặng một hồi, hai người Phó, Mạo đang nghi hoặc thì chợt nghe ầm một tiếng, ở hai bên vách địa đạo chợt có một tấm sắt đẩy tới, hai người Phó, Mạo ngạc nhiên nhìn lại, chỉ thấy mình và hai tên võ sĩ bị nhốt ở một đoạn đường hầm. Bên trên Sở Chiêu Nam quát hỏi: “Ai đã nghe lén bên dưới?”.

Té ra Sở Chiêu Nam võ công cao cường, tai thính mắt tinh, hai người Phó, Mạo tuy bước đi rất nhẹ nhưng vẫn phát ra tiếng, nhất là bước chân của thái giám

già ấy càng nặng hơn. Sở Chiêu Nam nghe tiếng bước chân đến gần đột nhiên ngừng lại, một lúc sau vẫn không phát ra tiếng thì không khỏi nghi ngờ, thế là y ra dấu với Hoàng Đế, Hoàng Đế thầm nhủ: “Võ sĩ ở phía dưới canh gác cách cửa đường hầm mười trượng, không thể đến gần được, bọn thái giám cũng không đến đây khi mình chưa gọi. Nếu bọn chúng có chuyện gấp sao lại chưa lên tiếng bẩm cáo”. Nên y đưa tay nhấn một cái nút chặn một đoạn đường hầm lại, quát: “Bắt những kẻ nghe lén ra cho ta”.

Phó Thanh Chủ rất lạnh lẽo, cánh cửa sắt vừa đẩy tới thì ông ta đã điểm ngã thái giám già và ba đồ lỗ rỗng rút soạt thanh kiếm. Hai tên võ sĩ nhảy bổ tới nhưng chỉ sau ba chiêu đã bị Phó Thanh Chủ đâm trúng huyết đạo. Tấm cửa sắt ở lối ra đường hầm đột nhiên giở lên, Phó Thanh Chủ quát: “Cẩn thận!” ám khí bên ngoài phóng vào vun vút.

Phó Thanh Chủ, Mạo Hoàn Liên triển khai kiếm pháp che kín toàn thân, ám khí bay tới đều bị đánh rơi, va vào vách tường kêu loảng xoảng. Phó Thanh Chủ quát: “Xông ra ngoài!” rồi phóng ra khỏi làn mưa ám khí. Ông ta vung ra một chiêu Nghênh Phong Tảo Trần trong Vô Cực Kiếm, người tiến theo kiếm, chỉ thấy một vòng ngân quang đột nhiên dồn ra, Mạo Hoàn Liên cũng xông ra khỏi đường hầm.

Du Long Kiếm Sở Chiêu Nam đã canh ở cửa đường hầm, vừa thấy Phó Thanh Chủ xông ra thì đã chém xuống một kiếm, Phó Thanh Chủ giờ ngang kiếm quét ra, chỉ nghe mũi kiếm kêu lên ong ong, cả hai thanh kiếm đều bị đối phương đánh bật ra. Sở Chiêu Nam nheo mắt nhìn lại, thấy người đó chính là Phó Thanh Chủ, cả giận quát: “Lão thất phu, hôm nay ta quyết sinh tử với ngươi!” rồi vung kiếm nhảy bổ tới. Phó Thanh Chủ cũng liều mạng ác đấu với y. Lúc này Mạo Hoàn Liên đã xông ra ngoài, nàng thấy thiếu niên trong phòng bước đến bức tường thì lập tức nhảy vọt tới chụp lấy y.

Vệ sĩ trong Phật điện nghe Sở Chiêu Nam quát tháo thì đã xông vào, bọn chúng nào để Mạo Hoàn Liên bắt Hoàng Đế, trong chớp mắt mấy món binh khí đều quét tới. Mạo Hoàn Liên trở kiếm về gạt ra, chỉ hơi chậm tay thì Hoàng Đế Khang Hy đã tiến vào phòng trong bằng cánh cửa hông.

Phó Thanh Chủ dốc hết tuyệt kỹ, phát ra kiếm chiêu tựa như gió mưa kéo tới, Sở Chiêu Nam tấn công liên tục, toàn dùng những hiểm chiêu mà chẳng hề dể thủ. Phó Thanh Chủ tuy cản được Sở Chiêu Nam nhưng một tay khó vồ nên kêu, ông ta trong lúc gấp gáp đã nảy ra kế, chợt thấy trước mặt mình có một kẻ đứng chặn, thế là trở mũi kiếm lại chém đứt phăng cổ tay của người ấy. Người ấy kêu ối chao một tiếng lăn xuống đất, Phó Thanh Chủ nhảy vọt ra phóng lên bàn thờ ở giữa Phật điện.

Bàn thờ rất rộng rãi, bên trên có sáu pho tượng Tôn giả, sáu pho tượng La Hán. Hai mươi bốn pho tượng đều được đúc bằng sắt, Phó Thanh Chủ nhờ mấy pho tượng Phật yếm hộ nên có thể luồn qua lách lại. Sở Chiêu Nam và bọn võ sĩ chẳng thể nào vây công chỉ đành chơi trò rượt bắt với ông ta.

Lúc này Mạo Hoàn Liên cũng bị bọn võ sĩ truy đuổi, may mà những kẻ võ công cao cường đều giúp Sở Chiêu Nam đối phó với Phó Thanh Chủ, vả lại Mạo Hoàn Liên lại giỏi khinh công, bởi vậy bọn chúng không thể bắt được nàng. Đang lúc nguy cấp chợt nghe Phó Thanh Chủ kêu lớn: “Liên nhi, cho chúng ném cát!”.

Té ra Phó Thanh Chủ giỏi y thuật, ông ta tuy không thích dùng ám khí nhưng cũng luyện cho Mạo Hoàn Liên một loại ám khí tên gọi Đoạt Mệnh Thần Sa. Thứ cát này chia làm hai loại, một loại đã được tẩm thuốc độc, một loại không có thuốc độc, khi Phó Thanh Chủ truyền cho nàng loại ám khí này đã nhiều lần dặn dò nếu không đến lúc nguy hiểm thì không nên dùng loại có độc, đây là lần đầu tiên ông ta mới bảo nàng sử dụng.

Mạo Hoàn Liên cũng lần đầu tiên gặp phải nguy hiểm, trong lúc rối loạn nàng chẳng hề nhớ mình có loại ám khí lợi hại như thế, nghe Phó Thanh Chủ nhắc thì trong lòng cả mừng, thế là mang bao tay da hươu vào tay trái, bốc một nắm Đoạt Mệnh Thần Sa có độc trong túi ám khí rồi vung ra, Đoạt Mệnh Thần Sa chia làm nhiều đường bay về phía kẻ địch, lập tức đã có mấy tên trúng ám khí, tuy không đau đớn nhưng không lâu sau thì cảm thấy toàn thân ngứa ngáy. Bọn võ sĩ này đều là những kẻ lão luyện giang hồ, nghe Phó Thanh Chủ nói cát độc thì đã để ý, bởi vậy không dám tiến đến gần Mạo Hoàn Liên!

Nhưng loại ám khí này chỉ có thể đánh gần chứ không đánh xa, kẻ địch chỉ cách ba trượng, chẳng thể nào ứng phó nổi. Bọn võ sĩ rời khỏi phạm vi khống chế của Mạo Hoàn Liên rồi lại phóng ám khí trở ngược lại phía nàng. Mạo Hoàn Liên chỉ nhờ một thanh kiếm mà ứng phó cũng rất dễ dàng. Chợt nghe Phó Thanh Chủ quát lên: “Cứ mặc ta, con hãy chạy ra trước!”.

Mạo Hoàn Liên lại bốc thêm một nắm Đoạt Mệnh Thần Sa, bọn võ sĩ vội vàng tản ra xa, nàng đột nhiên xoay người phóng tót ra cửa sổ rồi thi triển thuật Bích Hồ Du Tường trèo lên mái ngói điện Đại Phật.

Điện Đại Phật của chùa Thanh Lương được lợp bằng ngói lưu li sản xuất ở Bắc Kinh, loại ngói này trơn trượt lạ thường, Mạo Hoàn Liên chỉ trong chốc lát đã leo đến giữa đỉnh điện, Phật đăng các nơi trong chùa Thanh Lương và đèn lưu li khảm trên năm tòa tháp chiếu sáng như ban ngày. Mạo Hoàn Liên bò một mình trên mái ngói, ám khí bên dưới phóng tới như mưa, càng khó né tránh hơn trong Phật điện.

Mạo Hoàn Liên phóng người né tránh, chỉ trong khoảnh khắc đã bị một mũi tên đánh rơi nón, lộ ra mái tóc dài, nàng đang hoảng hốt thì bên dưới lại có một món ám khí phóng lên phát ra tiếng kêu vù vù, rõ ràng kinh đạo rất lớn, nàng vừa trượt chân trái, mấy tiếng kêu âm phát ra ở mái ngói lưu li ở trước mặt, té ra đã bị một trái thiết cầu đánh thủng một lỗ lớn, Mạo Hoàn Liên không kịp kìm người lại đã rơi xuống cái lỗ ấy!

Nàng rơi xuống đúng ngay vào một pho tượng Phật lớn ở điện Thập Vương, Mạo Hoàn Liên chụp vào bàn tay của pho tượng để kìm người lại, không ngờ pho tượng lại nhúc nhích, nàng dùng lực vận mạnh, pho tượng xoay nửa vòng, sau lưng tượng Phật xuất hiện một cánh cửa, Mạo Hoàn Liên liền chui vào bên trong.

Nàng vừa chui vào thì giật thót tim. Đó là một căn thiền phòng, có một nhà sư già ngồi ở giữa phòng râu bạc phơ, bên cạnh có một thiếu niên đang đứng. Đó chính là Hoàng Đế Khang Hy. Nhà sư già nhắm mắt im lặng chẳng hề lên tiếng. Hoàng Đế Khang Hy thì mấp máy môi tựa như muốn cầu xin điều gì đó.

Mạo Hoàn Liên giật mình, thầm nhủ: “Chả lẽ lời đồn mà mình nghe được là thật”. Trong khoảnh khắc này, phía sau có chuông phong quét tới, Mạo Hoàn Liên chẳng thể nào né tránh, đã bị người ấy chụp cánh tay, kẻ ấy bấu chặt năm ngón tay khiến nàng chẳng thể nào nhúc nhích.

Người ấy kéo Mạo Hoàn Liên đến trước mặt Hoàng Đế, Khang Hy nhận ra nàng chính là người đã truy đuổi mình, trong lòng cả giận nhưng thấy nàng tóc tai rối bời, rõ ràng là nữ nhân nhưng trên người lại mặc đồ thái giám, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Người là ai?”.

Lúc này hòa thượng ấy mở mắt, ông ta tựa như chạm phải thứ gì, sắc mặt thay đổi, lộ vẻ vừa lo vừa mừng, buột miệng nói: “Tôi nhận ra nữ cư sĩ này!” rồi lại kéo dài giọng ngâm rằng: “Du du sinh tử biệt kinh niên, hồn phách bất tăng lai nhập mộng!” ông ta nhìn Mạo Hoàn Liên một lúc lâu rồi mới lẩm bẩm như hỏi mà không phải hỏi: “Nữ thí chủ là người hay là hồn ma? Sao mà giống đến thế! Nếu nữ thí chủ không phải là hồn phách của nàng thì chắc chắn là hóa thân của nàng!”.

Mạo Hoàn Liên lúc này đã hiểu, nàng vừa đau đớn vừa phẫn hận, buột miệng hỏi: “Ông có phải là lão già Hoàng Đế Thuận Trị đấy không, mẹ của tôi đâu? Người còn sống hay đã chết? Hay là ở trong cung? Ông hãy nói với người rằng, Liên nhi của người đến tìm người đây!”.

Hoàng Đế Khang Hy nổi giận đến cùng cực, mặt lúc xanh lúc trắng, đột nhiên quát lên rằng: “Ả này điên rồi, Diêm Trung Thiên, lôi ả ra!” Diêm Trung Thiên chính là tên thị vệ vừa mới bắt Mạo Hoàn Liên lúc nãy, cũng là vệ sĩ tâm phúc của Khang Hy. Lúc nhà sư già lên tiếng, y đã lảng lảng tránh qua một bên,

cầm sẵn ám khí trong tay đợi lệnh. Lúc này thấy Khang Hy nổi giận thì rút rề bước tới, y đã vô tình biết được một bí mật nên không biết là phước hay họa.

Nhà sư già mở mắt nhìn Khang Hy nói: “Con đừng dọa nàng, lúc con còn bé cũng được mẹ của nàng bế bồng”. Nói xong thì từ từ kéo Mạo Hoàn Liên đến, thở dài: “Cha của thí chủ mất nàng, ta cũng chẳng có nàng. Nàng vốn chẳng phải là người của cõi đời này, thí chủ bảo ta làm sao có thể chuyển lời?” Mạo Hoàn Liên trừng mắt: “Vậy có phải mẹ tôi đã chết?” Nhà sư già nói: “Mộng ảo trần duyên như điện chớp lửa xẹt, như trăng trong nước như bóng trong gương như hoa trong sương. Đồng Ngạc Phi tuy để lại sắc tướng nhưng nay sắc không đã tan biến, người ta đều mất, thí chủ cần gì phải chấp trước như thế?” Mạo Hoàn Liên vội nói: “Tôi chẳng biết thiên cơ, ông hãy mau nói mẹ tôi đang ở đâu?” Nhà sư già nói: “Được, nếu thí chủ đã nhớ mẹ như thế, tôi sẽ dắt thí chủ đi gặp”. Nói xong thì chậm rãi đứng dậy kéo tay Mạo Hoàn Liên đi ra ngoài. Khang Hy và Diêm Trung Thiên lặng lẽ đi phía sau, sắc mặt rất lúng túng.

Nhà sư già dắt Mạo Hoàn Liên ra cửa hông, đi bằng qua đại điện, chỉ nghe tiếng binh khí giao nhau, tiếng quát tháo đuổi theo. Phó Thanh Chủ đang ở giữa những bức tượng Phật luôn qua lách lại, kiếm quang vung lên loang loáng, một mình chống lại bọn vệ sĩ. Nhà sư già bảo Mạo Hoàn Liên: “Người này là ai, có phải y đến cùng với nữ thí chủ không?” Mạo Hoàn Liên nói: “Ông ta là Phó Thanh Chủ, đến đây cùng tôi”. Nhà sư già nói với Khang Hy: “Huyền Hoa, con hãy bảo bọn chúng ngừng tay, Phó Thanh Chủ là bằng hữu của Mạo Tị Cương tiên sinh, cũng là cao nhân ngoài đời. Đừng làm khó ông ta”. Khang Hy tuy không muốn nhưng cũng không muốn cãi lời, chỉ đành truyền lệnh xuống. Phó Thanh Chủ dứt kiếm vào bao, phủ bụi trên người rồi nhảy của bàn thờ Phật, hơi gật đầu với nhà sư già chứ chẳng hề lên tiếng đáp tạ.

Nhà sư già tay trái dắt Mạo Hoàn Liên, tay phải dắt Khang Hy lặng lẽ tiến về phía trước, Phó Thanh Chủ và Diêm Trung Thiên đi ở phía sau. Bọn thị vệ rất ngạc nhiên, mọi người đều chẳng dám tiến theo, chỉ có Sở Chiêu Nam cầm kiếm đi theo từ đằng xa.

Nơi bọn họ đi qua, vệ sĩ và thái giám đều cúi người tránh đường, nhà sư già không hề ngó lại vẫn lặng lẽ tiến về phía trước, một lát sau thì đến một khu vườn có cây hòe cổ thụ xum xuê, lúc này trăng lạnh sao mờ, ở đằng đông đã hừng sáng, gió thổi vù vù, nhà sư già chỉ ngời mộ hoang phủ đầy cỏ trong vườn, nói với Mạo Hoàn Liên: “Nơi đây chôn áo mũ của mẹ thí chủ”.

Nhà sư già ấy chính là Hoàng Đế Thuận Trị, ông ta rất sủng ái Đồng Tiểu Uyển, phong bà ta làm Ngạc Phi. Có điều Đồng Tiểu Uyển luôn nhớ đến Mạo Tị Cương và con gái của mình bởi vậy trong lòng u uất, suốt ngày chẳng vui, vì thế

Thuận Trị cũng lấy làm rầu rĩ. Thái Hậu biết Thuận Trị sủng ái một phu nhân người Hán thì đã không vui, huống chi người phụ nữ này còn làm cho Thuận Trị rầu rĩ nên cả giận ra lệnh cho cung nữ đánh chết Đồng Tiểu Uyển rồi ném xác xuống sông Ngự Hà. Thuận Trị biết được điều đó nên ruột đau như cắt, đã lẳng lẳng rời khỏi cung lên núi Ngũ Đài làm hòa thượng, lập mộ giả cho Đồng Tiểu Uyển trong chùa.

Mạo Hoàn Liên thấy ngôi mộ hoang thì đau đớn không nguôi, nàng quỳ sụp xuống đất. Hai ngọn đèn trường minh ở trước mộ phát ra màu xanh lục, chiếu rõ mấy hàng chữ trên tấm bia bằng bạch ngọc: “Giang Nam tài nữ Đồng Tiểu Uyển chi mộ”. Mạo Hoàn Liên thấy trên tấm bia chỉ ghi thế thì hơi an ủi, nàng quay đầu lại nhìn thì thấy nhà sư già cũng ngã xuống bãi cỏ, sắc mặt trắng bệch, Hoàng Đế Khang Hy giận dữ quay đầu đi. Phó Thanh Chủ ngẩng đầu nhìn sao trời, tựa như đang ngẫm nghĩ điều gì đó.

Trong các Hoàng Đế triều Thanh, Thuận Trị tuy là vua khai quốc nhưng chỉ lên ngôi từ lúc sáu tuổi, quá nửa cuộc đời là được thúc thúc Đa Nhĩ Cổn cùng mẫu hậu giúp đỡ, sau đó lại xảy ra bi kịch mẫu hậu của ông ta lấy Đa Nhĩ Cổn. Việc này cũng hơi giống như Hamlet trong kịch Sheakspears, vì thế Thuận Trị cũng chịu áp lực mặt tinh thần, sau khi ông ta xuất gia đã cắt đứt tình duyên, thấy mình là vua của một nước mà chẳng lấy được lòng của một người phụ nữ, bởi vậy chẳng còn ham muốn quyền lực, đồng thời ông ta cũng hối hận vì mình đã chia rẽ Mạo Tị Cương và Đồng Tiểu Uyển. Ông ta ngồi sụp xuống trước ngôi mộ, bao nhiêu vinh hoa phú quý, ân ân oán oán lướt qua đầu ông ta như điện chớp.

Mạo Hoàn Liên lạy xong mấy lạy thì đứng dậy, tay cầm chui kiếm nhìn Thuận Trị. Nàng thấy nhà sư già ngồi sụp xuống thì trong lòng bất giác nhói lên, Phó Thanh Chủ thở dài: “Hoàn Liên, ta đi thôi!”.

Than chưa dứt, chân chưa dời thì chợt một đám võ sĩ đuổi theo một thiếu nữ che mặt đến càng lúc càng gần. Mạo Hoàn Liên vừa nhìn thì đã lạc giọng kêu lên: “Lan Châu cô nương!”.

Té ra khi Mạo Hoàn Liên gặp hòa thượng già thì Dịch Lan Châu cũng có kỳ ngộ. Chuyện này phải bắt đầu từ vợ chồng Đa Thích.

Đa Thích bị thương bởi ám khí của Lưu Úc Phương, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng chảy máu rất nhiều, y quay về chùa Thanh Lương nghỉ ngơi. Ngạc Vương Phi Nạp Lan Minh Tuệ thấy chồng ra nông nổi như thế thì trong lòng sốt lấm, đích thân cho y uống thuốc rồi khuyên y nghỉ ngơi. Đa Thích lấy nàng được mười sáu năm mà nàng vẫn luôn lạnh lùng với y, lần này nàng lại đích thân hầu hạ, trong lòng rất sung sướng, bất giác đã ngủ thiếp đi. Ngạc Vương Phi

một mình tựa cửa ngẫm nghĩ, lúc này thị nữ vào báo: “Nạp Lan công tử đến tìm Vương Phi!”.

Ngạc Vương Phi nói: “Khuya như thế này mà hắc còn đến đây làm gì?” nói xong thì bảo thị nữ mở cửa. Ở nơi cửa có một thiếu niên mừng rỡ chạy vào, nói: “Cô mẫu, con lại vừa làm được một bài từ mới”.

Chàng thiếu niên này chính là cháu của Ngạc Vương Phi Nạp Lan Minh Tuệ, cũng là một từ nhân đầu tiên của triều Minh tên gọi Nạp Lan Dung Nhược, cha của chàng Nạp Lan Minh Châu là tể tướng đương triều. Nạp Lan Dung Nhược tài hoa hơn người, nổi tiếng cả nước, Hoàng Đế Khang Hy cũng rất sủng ái chàng, bất luận đi đâu cũng bảo chàng theo. Nhưng nói ra thật lạ, Nạp Lan Dung Nhược tuy xuất thân từ gia đình quý tộc nhưng tính tình không hề cầu nệ, thích giao du rộng rãi, chàng ghét nhất là cuộc sống qui củ trong cung đình nhưng lại không thể thoát được bởi vậy cứ rầu rĩ không vui. Những người nghiên cứu tác phẩm Hồng Lâu Mộng đều nói rằng Giả Bảo Ngọc chính là hình bóng của Nạp Lan Dung Nhược, tuy không có bằng cứ rõ ràng nhưng cũng có lý.

Trong cung đình và gia tộc, Nạp Lan Dung Nhược thường hay nói chuyện với cô cô của chàng nhất. Nạp Lan Minh Tuệ biết tính chàng nên mỉm cười nói: “Nghe nói mấy ngày hôm nay con viết một bài từ mới, trong đó có hai câu: 'Không có cội rễ chẳng phải hoa phú quý nhân gian'. Hoàng Thượng không thích, hôm nay con lại viết được gì nữa?”.

Nạp Lan Minh Tuệ nói: “Để điệt nhi đàn cho cô cô nghe”. Nói xong thì lấy một cây đàn mã đầu chỉnh dây, đàn lên mà hát.

Tiếng đàn như than như khóc, Nạp Lan Minh Tuệ ngồi ngẩn ra, nước mắt chảy dài xuống gò má, hình bóng Dương Vân Thông nhòa theo nước mắt, nàng nhớ lại đêm trước ngày hôn lễ cách đây mười sáu năm lúc đó sao nàng không bay vút lên trời cao như cánh chim kia để giờ đây không bị nhốt trong cái lồng chật hẹp này, tiếng đàn chợt dừng lại, dư âm vẫn còn quanh quẩn đâu đây, chợt một nàng thiếu nữ nói: “Từ hay!”.

Cô cháu Nạp Lan Minh Tuệ giật mình, chỉ thấy một nàng thiếu nữ che mặt đứng trong phòng, Nạp Lan Minh Tuệ có võ công không kém, chỉ vì say xưa lắng nghe tiếng đàn nên không biết nàng ta đến từ lúc nào.

Nạp Lan Minh Tuệ nhớ lại nàng thiếu nữ trên núi Ngũ Đài, chợt hỏi: “Cô nương là ai?”.

Thiếu nữ ấy cắn răng nói: “Tôi là một tội nhân!”.

Nạp Lan Minh Tuệ tựa như đã nghe được giọng nói này ở đâu đó, hình như nàng thiếu nữ là người rất quen thuộc với mình, Nạp Lan Minh Tuệ chợt có một cảm giác kỳ diệu, thiếu nữ này vừa gần gũi vừa xa lạ...

Nạp Lan Dung Nhược nhìn nàng thiếu nữ, bộ dạng cử chỉ trông rất giống cô cô nên cũng lấy làm lạ, hỏi: “Cô nương đã phạm tội gì?” Thiếu nữ nói: “Tôi cũng không biết đã phạm tội gì? Tôi đã bị mẫu thân ruồng bỏ từ lúc còn bé. Tôi nghĩ chắc chắn đó là tội nghiệt kiếp trước!”.

Ngạc Vương Phi giật thót tim, toan nắm lấy tay nàng ta nhưng thiếu nữ ấy lùi mấy bước, đôi mắt lộ vẻ buồn bã, lạnh lùng nói: “Bà đừng chạm vào tôi, bà là một Vương Phi cao quý, bà cũng chẳng ruồng bỏ con ruột của mình, nếu bà gần gũi với tôi không sợ nhơ bẩn hay sao?”.

Ngạc Vương Phi dựa vào ghế một cách mệt nhọc, nàng đưa hai tay ôm mặt, ba người nhìn nhau, không khí tựa như ngưng đọng lại, rất lâu, rất lâu sau Ngạc Vương Phi mới chột hỏi: “Cô nương có thể cho tôi biết cô nương tên là gì không?” Thiếu nữ nói: “Tôi tên Dịch Lan Châu”. Ngạc Vương Phi thở phào: “Cô nương không mang họ Dương?” Thiếu nữ nói: “Tại sao tôi phải mang họ Dương? Phải chăng Vương Phi có thiện cảm với người họ Dương?”.

Ngạc Vương Phi thần thờ chẳng đáp, miệng lẩm bẩm: “Dịch Lan Châu, Dịch Lan Châu...,” nàng chột nhớ chữ “dịch” chính là một nửa của chữ “dương,” chữ “lan” là chữ thứ hai trong họ của mình, mà con gái đã mất của bà ta tên là Bảo Châu.

Ngạc Vương Phi từ từ đứng dậy, tay vịn vào ghế, mà chỉ cảm thấy hoang mang, toàn thân đuối sức. Lúc này lại có thị nữ vào mở cửa: “Vương Gia đã tỉnh, mời Vương Phi vào”. Ngạc Vương Phi như tỉnh cơn mê, bà nhớ lại thân phận của mình, dặn ả thị nữ rằng: “Ta đã biết, người vào hầu hạ Vương Gia trước, ta sẽ vào sau”. Nói xong thì ngồi xuống, hỏi Dịch Lan Châu: “Cô nương có khó khăn gì cần tôi giúp đỡ không?” Dịch Lan Châu cười lạnh nói: “Tôi chẳng có khó khăn gì cả, một mình tôi có thể vượt qua mọi khó khăn”. Ngạc Vương Phi nói: “Vậy cô nương có hỏi chuyện gì không?” Dịch Lan Châu nghĩ ngợi rồi chột nói: “Nếu có thì thế nào?” Ngạc Vương Phi đáp: “Chỉ cần là chuyện của cô nương, tôi sẽ giúp!”.

Dịch Lan Châu tiến về phía trước, nói: “Vậy tôi mong bà thả thiếu niên bị bắt ở chùa Thanh Lương ra để cho tôi dắt đi”. Ngạc Vương Phi ngạc nhiên hỏi: “Có phải là thiếu niên đã hành thích ta đấy không?” Dịch Lan Châu nói: “Đúng thế, Vương Phi có chịu thả y hay không? Tôi muốn cho bà biết rằng, y cũng là một cô nhi. Hôm nay y không biết người trong kiệu là bà”. Ngạc Vương Phi nghĩ ngợi rồi kiên quyết đáp: “Được!” nói xong thì chậm rãi bước vào hậu đường.

Nạp Lan Dung Nhược nhìn nàng thiếu nữ kỳ lạ trong sân, nhìn nàng thiếu nữ kỳ lạ trần trần, chỉ cảm thấy ánh mắt của nàng sắc bén và lạnh lẽo, chàng ta bất giác rùng mình, né tránh ánh mắt của nàng, nói: “Cô nương, nếu chúng ta có tội

nghiệt thì đó cũng là bẩm sinh mà có. Chẳng hạn như tôi, tôi cảm thấy bản thân ở trong hoàng gia là một tội nghiệt”.

Đang nói thì bên ngoài cửa có tiếng bước chân, Ngạc Vương Phi đã dắt chàng thiếu niên ra ngoài.

Chàng thiếu niên ấy tên gọi Trương Hoa Chiêu, con trai của đại tướng dưới trướng Lỗ Vương là Trương Hoàng Kỳ. Chàng đã trúng tiêu của Ngạc Vương Phi, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng bị thương rất nặng, sau khi bị bắt, Đa Thích vốn muốn thẩm vấn nhưng vết thương nặng hơn chàng, chỉ đành nhốt chàng ở hậu đường, Ngạc Vương Phi đích thân lên tiếng nên mới mau chóng được thả ra.

Trương Hoa Chiêu được kẻ thù thả ra, trong lòng nghi hoặc bất định, chợt thấy giữa phòng có nàng thiếu nữ che mặt, đó chính là người đã hành thích Đa Thích cùng với mình. Lúc này chàng ta thấy nàng ngồi ở giữa phòng, lại cùng trò chuyện với một thiếu niên ăn mặc sang trọng thì rất ngạc nhiên, bất giác kêu ối chà một tiếng.

Dịch Lan Châu đứng dậy, nói: “Trương công tử, hãy đi theo tôi! Công tử có đi được hay không?” Trương Hoa Chiêu ngần ngừ một hồi thì gật đầu: “Tôi còn đi được”. Nạp Lan Dung Nhược ngồi bên cạnh, thấy sắc mặt chàng ta tiều tụy mà vẫn hiên ngang ngẩng đầu, rõ ràng là đang cố chịu cơn đau đớn, trong lòng bất nhẫn nói rằng: “Các người đi thế này làm sao được, tôi mạo muội muốn mời huynh đài này đến thư phòng của tôi, nghỉ ngơi xong thì đi cũng không muộn”. Ngạc Vương Phi gật đầu: “Con nghĩ rất chu đáo”. Trương Hoa Chiêu nhìn Ngạc Vương Phi nói: “Tôi xin ghi nhớ tấm lòng của công tử, nếu các người không giết tôi, tôi sẽ đi!” lúc này lời lẽ của chàng rõ ràng rất cứng cỏi.

Ngạc Vương Phi nghĩ ngợi rồi nói với Dịch Lan Châu: “Nếu các người muốn đi, ta cũng không ép. Ở đây có một cây lệnh tiễn, cô nương hãy cầm lấy, có lẽ sẽ giảm bớt phiền phức cho cô nương”. Rồi lấy ra một ngọn đoản tiễn bằng lông chim phỉ thúy, trên cây tên có khắc mấy chữ: “Ngạc Thân Vương Đa Thích”.

Dịch Lan Châu không từ chối, nhận lấy cây lệnh tiễn. Trương Hoa Chiêu liếc nhìn nàng tựa như bất mãn lắm nhưng vẫn đi theo. Ngạc Vương Phi thở dốc tựa như đang chịu một cơn đau đớn rất ghê gớm. Thế nhưng nỗi đau tâm hồn còn hơn cả vạn lần nỗi đau thể xác. Dịch Lan Châu hơi run rẩy, nước mắt trào ra, Ngạc Vương Phi bước tới đưa tay ra, Trương Hoa Chiêu hỏi: “Sao chưa đi?” Dịch Lan Châu tựa như tỉnh cơn ác mộng, thấy thần sắc cứng cỏi của Trương Hoa Chiêu thì đột nhiên trấn tĩnh trở lại. Tuy Ngạc Vương Phi thấy nàng run rẩy nhưng nàng đã xoay người bước ra ngoài. Ngạc Vương Phi chợt quay người lại, quỳ sụp xuống

trước pho tượng Phật trên bàn thờ. Nạp Lan Dung Nhược đứng lặng bên bà ta, chàng có thể nghe bà ta đang cố kìm nén tiếng khóc.

Dịch Lan Châu cùng Trương Hoa Chiêu bước ra sân, chỉ thấy trăng lặng sao mờ, quạ đêm kêu sương, ngọn đèn lưu li trên tháp đồng từ xa chiếu xuống len qua tán lá thưa, ánh sáng mờ mịt. Trên đường đi chốc chốc lại có bọn Cẩm Vệ Quân bước tới, Dịch Lan Châu giơ cây lệnh tiến lên, quả nhiên bọn chúng không dám tra hỏi lời thôi. Đi được một hồi thì đột nhiên Trương Hoa Chiêu cúi người về phía trước.

Dịch Lan Châu thất kinh, vội vàng đỡ lấy chàng. Té ra trên con đường đá bám đầy rêu Trương Hoa Chiêu không để ý nên bị trượt chân. Tuy Dịch Lan Châu đỡ lại nhưng ngực chàng chạm phải một cành cây chìa ngang ra giữa lối, vết thương đau nhói lên, chàng không kềm được kêu “ối” một tiếng, Dịch Lan Châu hỏi: “Có sao không?” chàng ưỡn ngực nói: “Không sao”. Rồi đẩy tay Dịch Lan Châu ra, tiếp tục mò mẫm tiến về phía trước.

Vài tên Cẩm Vệ Quân gần đó nghe thế chạy tới. Dịch Lan Châu giơ cây lệnh tiến ra, tưởng rằng có thể vượt qua dễ dàng, nào ngờ trong đó có một tên giáo đầu rất cảnh giác. Dưới ánh đèn nhật nhòa, y thấy sắc mặt Dịch Lan Châu rất khác lạ, đến khi nhìn kỹ lại thì thấy trên áo ngực Trương Hoa Chiêu nhuộm đầy máu. Y chợt quát: “Bắt lại!” rồi vỗ một chưởng về phía Trương Hoa Chiêu. Trương Hoa Chiêu tuy bị thương nhưng vẫn có thể nhảy vọt ra sau đến hơn một trượng. Lúc này Dịch Lan Châu đã rút kiếm đấu với tên giáo đầu của Cẩm Vệ Quân. Vài tên Cẩm Vệ Quân còn lại chạy đến bắt Trương Hoa Chiêu, Trương Hoa Chiêu vung tay phóng ra mấy cây thấu phong tiêu, tuy chàng đã đuối sức nhưng phóng vẫn còn chính xác lắm.

Lúc này gần đó tiếng tù và rúc lên tu tu, bóng người lố nhố xuất hiện trong vườn. Trương Hoa Chiêu cứ chạy bừa, bất giác đã rời xa Dịch Lan Châu, chàng vượt qua mấy con đường nhỏ tối tăm, tiếng quát tháo và tiếng chân chạy rầm rập đã đến gần. Trong cơn hoảng loạn chàng không kịp suy nghĩ, thấy phía trước có một căn nhà nhỏ tường đỏ ngói xanh thì liền đẩy cửa tiến vào, lúc này khí lực đã hết, toàn thân rã rời nên té sấp xuống đất ngất đi!

Dịch Lan Châu thấy Trương Hoa Chiêu chạy bừa trong lòng lo lắng toan chạy đến cứu, nhưng bị bọn Cẩm Vệ Quân bao vây, nàng thét lên một tiếng múa kiếm như gió, lập tức vạch ra mấy luồng kiếm quang nhanh như điện xẹt. Tên giáo đầu của Cẩm Vệ Quân tuy võ công không kém nhưng cũng bị kiếm pháp kỳ môn của nàng đánh cho tối tăm mặt mũi, thối lui ra phía sau liền mấy bước. Dịch Lan Châu phóng vọt ra khỏi phòng, vội vàng chạy về phía trước. Bọn Cẩm Vệ Quân từ bốn phương tám hướng đuổi theo lưng nàng. Trong cơn nguy cấp đó,

nàng thấy Phó Thanh Chủ và Mạo Hoàn Liên cùng với Thuận Trị và Khang Hy đứng trước mộ Đồng Tiểu Uyển.

Bọn Cẩm Vệ Quân chợt thấy Khang Hy đứng ở đấy, mà nàng thiếu nữ đứng bên cạnh Khang Hy lại gọi người mà bọn chúng truy đuổi, bất giác cả kinh nên đều đứng từ xa chờ đợi.

Nhà sư già từ từ đứng dậy, nói với Khang Hy: “Đừng làm khó họ”. Khang Hy im lặng không đáp, nhà sư già phẩy tay nói: “Các người hãy xuống cả đi”. Rồi lấy ra một chuỗi ngọc sáng lấp lánh trao cho Mạo Hoàn Liên: “Cô nương hãy cầm lấy, đây là di vật của mẹ cô nương”.

Dịch Lan Châu càng kinh ngạc hơn lúc nãy. Chuyện đêm nay cứ như trong giấc chiêm bao. Phó Thanh Chủ và Mạo Hoàn Liên lại đứng bên cạnh Hoàng Đế, còn Du Long Kiếm Sở Chiêu Nam lại cùng võ sĩ áo đen Diêm Trung Thiên cầm kiếm đứng sau. Nàng định thần, nói: “Tôi còn có một người bằng hữu nữa”. Nhà sư già nói: “Các người hãy đi cả đi”. Khang Hy không nén được cơn giận, nói: “Chả lẽ ta phải tìm đồng bọn cho các người”. Nhà sư già mặt hơi biến sắc, nói với Khang Hy: “Con nói gì?” Võ sĩ tâm phúc của Khang Hy là Diêm Trung Thiên lớn gan bước tới nói: “Không biết ai đã bắt đồng bọn của ả, chùa Thanh Lương lại lớn, trong nhất thời cũng khó tìm ra. Xin Hoàng Thượng hãy giao chuyện này cho nô tài, nếu tìm ra nô tài sẽ đưa y xuống núi”. Khang Hy nháy mắt với Diêm Trung Thiên, lớn giọng dặn rằng: “Rất tốt, cứ làm thế, ngươi hãy dắt một trăm thị vệ đi điều tra, nhớ phải lục soát kỹ càng”. Diêm Trung Thiên lãnh chỉ toan bước chân đi, Khang Hy chợt gọi y lại nói: “Khoan đã, ngươi hãy cho Phó Thống Lĩnh Cẩm Vệ Quân Trương Thừa Bân biết ý của ta, rồi mau chóng trở lại gặp ta”. Diêm Trung Thiên kêu vang một tiếng rồi lãnh chỉ lui xuống, Phó Thanh Chủ tuy biết có gian trá nhưng nếu mình không đi thì sẽ có biến. Ông ta hơi gật đầu với nhà sư già rồi lại gọi Mạo Hoàn Liên và Dịch Lan Châu: “Chúng ta đi thôi!” Nhà sư già cười buồn bã: “Các người cũng nên đi thôi”. Nói xong thì nhìn Khang Hy nói: “Truyền chỉ thả người!” Khang Hy miễn cưỡng nói: “Thả người!” bọn Cẩm Vệ Quân trả lời: “Thả người!” rồi từng người một truyền xuống, nhờ đó bọn Phó Thanh Chủ dễ dàng thoát ra ngoài.

Lúc này bọn Phó Thanh Chủ đã bình an xuống núi, nhưng trong chùa Thanh Lương thì có chuyện lớn xảy ra. Phó Thống Lĩnh Cẩm Vệ Quân Trương Thừa Bân dắt theo một trăm thị vệ cung đình tìm kiếm khắp nơi để bắt cho bằng được Trương Hoa Chiêu.

Lại nói sau khi Trương Hoa Chiêu ngất đi, trong mơ màng chàng chợt thấy có luồng khí lạnh xông thẳng vào đầu. Chàng mở mắt nhìn ra chỉ thấy một thiếu niên ăn mặc sang trọng phun nước lạnh vào chàng, chàng thiếu niên này chính là

Nạp Lan Dung Nhược. Lúc này Trương Hoa Chiêu biết mình nằm trong một căn thư phòng trang nhã, trầm hương vờn quanh, sách chất đầy vách. Chàng toan ngồi dậy nhưng toàn thân yếu ớt. Nạp Lan Dung Nhược cười nói: “Tốt rồi, huynh đài đã tỉnh dậy, đừng cử động. Huynh đài ra máu quá nhiều lúc nãy mới cầm!”.

Trương Hoa Chiêu liếc nhìn Nạp Lan Dung Nhược, trong lòng rất lấy làm lạ, chỉ đành đáp tạ. Lúc này bên ngoài cửa chợt sáng trưng, ánh lửa len vào, tiếng người quát tháo ầm ĩ. Nạp Lan Dung Nhược lấy tấm mền lông ngỗng đắp phủ đầu Trương Hoa Chiêu rồi mở bật cửa phòng, quát hỏi: “Chuyện gì?”.

Trương Thừa Bân thấy người đang đứng trước mặt mình là con trai của Tướng Quốc Nạp Lan Dung Nhược. Y vội vàng xuôi tay nói: “Nô tài vâng chỉ bắt đào phạm, không muốn kinh động đến công tử”. Nạp Lan Dung Nhược cười lạnh, đưa tay nói: “Xin mời, ta chuyên giấu khâm phạm ở đây! Các người hãy mau vào tra xét!” Trương Hoa Chiêu nằm bên trong mà toát mồ hôi lạnh.

Muốn biết Trương Hoa Chiêu có thể thoát hiểm hay không, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o 0 o -